

Kdor ne živi več po mesu, temveč ga vodi Božji Duh, se imenuje Božji otrok in se oblikuje po podobi Božjega Sina. To je duhoven človek. In kakor more zdravo oko gledati, tako v očiščeni duši more delovati Duh.

Kakor je beseda v duši, zdaj kot notranja misel, zdaj kot izgovorjena z jezikom, tako tudi Sveti Duh: včasih pričuje našemu duhu in kliče v naših sрih: *Aba, Oče!* včasih nas zagovarja, kot je rečeno v evangeliju: *Ne boste govorili vi, ampak Duh vašega Očeta bo govoril v vas.*

Podobno, kakor je celota v svojih delih, je Duh navzoč v podeljenih duhovnih darovih. Vsi smo namreč med seboj udje, imamo pa darove, ki so različni glede na Božjo milost, ki nam je dana.

Zato ne more oko reči roki: »Ne potrebujem te, « tudi ne glava nogam »Ne potrebujem vas.« Vsi udje skupaj sestavljajo Kristusovo telo v edinstvu Duha, drug drugemu strežejo, kakor kdo potrebuje, in to služenje priteka iz darov.

Bog je razvrstil ude v telesu, slehernega izmed njih, kot je sam hotel. Ti udje skrbijo z isto vnemo eni za druge, v skladu z duhovno skupnostjo, ki raste iz medsebojnega čutenja. Zato, *če en ud trpi, trpijo z njimi vsi udje, in če je en ud v časti, se z njim veselijo vsi udje.*

Kakor so deli v celoti, tako smo posamezniki v Duhu, ker smo bili vsi, ki sestavljamo eno telo, krščeni v enega Duha. Kakor se vidi Očeta v Sinu, tako se vidi Sina v Duhu. Češčenje v Duhu torej kaže, da je delovanje našega uma odvisno od luči. To lahko razberemo iz Jezusovih besed Samarijanki. Samarijanka je bila zavedena v zmoto po tamkajšnjem običaju in je menila, da je češčenje Boga vezano na kraj. Gospod pa jo je poučil, da je Boga treba častiti v Duhu in resnici. Sebe je nedvomno označil za resnico.

Kakor s češčenjem Sina častimo Boga in Očeta, in sicer v njegovi podobi, tako ga častimo tudi s češčenjem Duha, ki v sebi izraža Gospodovo božanstvo. Potem takem po razsvetljenju Duha resnično uvidevamo sijaj Božje slave; in po podobbi prihajamo k njemu, čigar podoba je on in pečat enakega lika.

Opombe:

Komentar: